

Spectabilis, vážený pane proděkane
Spectabilis, vážená paní proděkanko
Honorabilis, vážená paní promotorko

Drazí rodiče, milé kolegyně a kolegové, vážení hosté

Jmenuji se Denisa Oravcová a dnes mám tu čest zde promluvit nejen jménem svým, ale i jménem všech letošních absolventek porodní asistence o našich letech studia.

Byl to porod! Ano, opravdu, byl dlouhý a mnohdy velmi vyčerpávající porod. **Berme to samozřejmě s nadsázkou.**

Po dlouhých hodinách přemýšlení, jak popsat nebo k čemu přirovnat **ty tři roky snažení a usilovného boje o titul, jsem nemohla nevyužít procesu**, o kterém se ty tři roky učíme a který k naší práci neodmyslitelně patří – tedy porodního procesu. Stejně jako naše studium i on má své fáze.

Začíná první dobou porodní, někdy přezdívanou doba přípravná, či vyčkávací. První doba porodní pro nás byl jednoznačně první rok studia.

Hodiny a hodiny teoretických příprav, zkoušení praktických dovedností a vyčkávání až si je budeme moct vyzkoušet na klientkách. Chvilky nadšení se střídaly s chvílemi absolutní hrůzy, co když něco pokazíme? Co když netrefím žílu nebo co když správně neodhadnu porodní nález?

Ale tyhle myšlenky pominuly s prvním zachytnutým novorozencem, s pochvalou od mentorky nebo s dobře vykonanou zkouškou.

Po téhle zkušenosti následovala druhá doba porodní, tedy samotný porod. Druhá doba je o tom zatnout zuby a zabrat. Což přesně vystihuje další rok studia. Skloubit teoretickou výuku s hodiny odborné a poté individuální praxe s probíhajícím zkuškovým obdobím nebyl med.

A k tomuhle našemu malému chaosu se na podzim přidal chaos mnohem větší, **celosvětový. Kovidová pandemie**. S ostatními lékařskými i nelékařskými obory jsme vstoupili do boje, **od kterého jsme netušili, co nám přinese.**

Nicméně, dnes už víme, že nám v rámci výpomoci na porodních sálech, přinesl spoustu nenahraditelných zkušeností a nově nabytých vědomostí, které se nám

zaryly hluboko pod kůži. **A my tak mohly nastoupit mnohem silnější do dalšího ročníku.**

Třetí ročník studia se nesl v duchu třetí doby porodní... porodu placenty. Placenta je orgán, který v těle ženy roste s těhotenstvím a po porodu spolu novorozencem tělo matky opouští. **Taková naše placenta, která s námi studium opustila je jednoznačně bakalářská práce.**

S tématy bakalářské práce jsme si pohrávaly již na začátku studia a s blížícím se koncem se naše nápady čím dál více zhmotňovaly a rostly. Ale až v posledním ročníku dostaly finální podobu. Stálo nás to litry a litry kávy, spoustu lahví vína, dobrých čokolád, probdělých nocí, nervů, potu a mnohdy i krve... Ale nakonec jsme ty desítky stran daly dohromady.

Pak člověk párkrát zamrkal nad skripty, kde studoval otázky ke státnicím a najednou stál před zkušební komisí a onu bakalářskou práci i svoje roky tvrdé dřiny, nabytých vědomostí a dovedností obhajoval. Jen, aby se dočkal poslední, čtvrté doby porodní.

Čtvrtá doba porodní je chvílí klidu a odpočinku. Je to chvíle adaptace novorozence na nové prostředí. **A protože ti novorozenci, o kterých celou dobu hovořím, jsme vlastně my, tak je to chvíle, kterou právě prožíváme.** Jsou to ty chvíle, kdy se sžíváme s faktem, že už jsme bakalářky. Že už nejsme studentky, ale absolventky... že už jsme konečně ty porodní báby.

Ale jak dobře víme, porodem to nekončí, ale začíná. A je potřeba se stále vychovávat, protože jako ti novorozenci i my budeme růst a stále se učit novým a novým věcem.

Závěrem bych chtěla tedy poděkovat všem „porodníkům“ kteří nás odrodili. Bez vás by to nešlo! Naše dík patří externím i interním pracovníkům, našim skvělým mentorkám a všem, kteří nám předávali to nejlepší ze sebe a ze své profese. **Kteří měnili naše postoje a názory. Kteří nás podporovali a formovali do těch hrdých porodních asistentek, které si dnes zaslouženě přebraly svoje tituly.**

A samozřejmě děkujeme i rodinám, přátelům a známým, kteří při tom porodu stáli při nás.

DĚKUJEME.